

Scrisoare Duhovnicescã

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XV, NR. 1 (166)/2011 BULETIN DE INFORMAȚII IAN. 2011

Din Pastoralã de Crãciun 2010 a ÎPS Mitropolit Bartolomeu (Cluj)

Sãrbãtorile de iarnã sunt, așã cum sunt zugrãvite în universul colindelor noastre, o superbã celebrare a puritãții. Nașterea Domnului din Preacurata Fecioarã, prospețimea Anului Nou, apele sfințite ale Bobotezei, îngerescul chip al Sfântului Ioan, colindele, datinile, bradul de Crãciun, toate sunt menite sã ne sustragã mizeriilor endemice (de toate zilele) și sã ne aducã aminte cã, cel puțin douã sãptãmâni din an, putem fi mai buni la inimã, mai frumoși în gândire și mai curați la suflet.

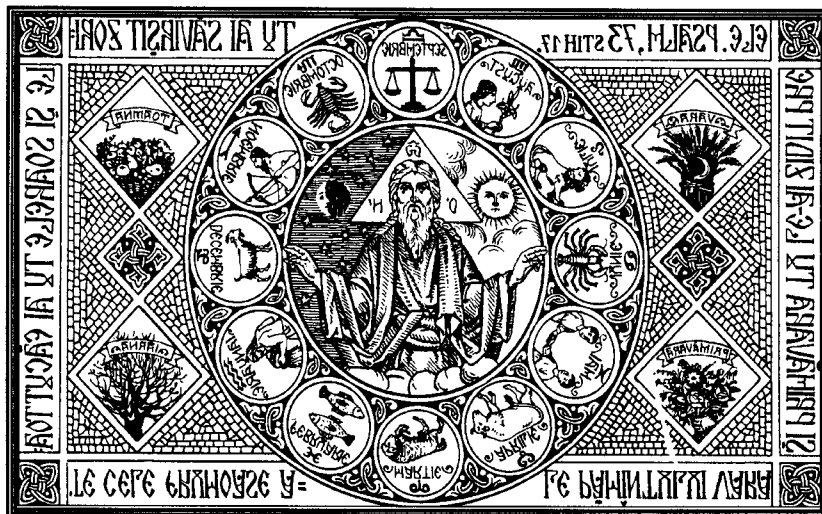
Din pãcate, existã printre noi destui creștini care sãrbãtoresc un Crãciun fãrã Iisus, o Boboteazã fãrã aghiasmã, un Sfânt Ion fãrã Ioan și, mai ales, un An Nou într-un revelion perpetuu, fãrã sfârșit, condimentat cu narcotice vaporose, straie impudice și aburi etilici. Nimic alarmant, dacã o astfel de petrecere în lanț nu s-ar contura ca mod de viațã al multora din tinerii noștri de azi, fãrã nici o apãrare legiuitã într-un mediu din ce în ce mai agresiv și mai dizolvant.

Pornind de la premiza cã planeta noastrã este opera lui Dumnezeu, sunt un partizan al mișcãrilor ecologiste, care nu-și propun altceva decãt refacerea și menținerea pãmântului în toatã puritatea, frumusețea și rodnicia lui. Nu am auzit însã de un ecologism spiritual, de un curent împotriva poluãrii sufletelor tinere, sistematic agresate de libertinajul mediatic care le inculcã gustul pentru vulgaritate, pornogra-

fie, violențã și desfrãu. Or, gustul viciat devine mentalitate, iar mentalitatea deviatã rãstoarnã valorile, consfințind anormalitatea drept normalitate, în interiorul unei libertãți prost înțelese și rãu folosite. Aceasta, însã, nu exclude neputința de a înțelege libertatea în sensul ei profund și adevãrat. Cum am înțeles-o noi? Libertatea de a nu mai respecta regulile de circulație rutierã, libertatea de a devasta adãposturile din stațiile de autobuz, libertatea de a fi dezmațãți, libertatea televiziunii de a afișa nerușinarea, libertatea presei

care spune și face ceea ce trebuie și ceea ce este cuviincios.

Avem o lege pentru protecția copilului, dar ea nu se resimte și pe micul ecran, și cu atãt mai puțin în școlile publice unde funcționeazã, obligatoriu, așã-zisele programe de sãnãtate care-i învațã pe copii cum sã îmbãtrãneascã vertiginos prin depravare planificatã. Avem o lege antidrog, dar nu și una antidezmãt. Avem o lege anticorupție, dar nu și una antiseduție. Avertismentul antialcoolic devine timid și neputincios în vecinãtatea imediatã a bețivului proclamat erou. Ora de religie nu poate face mare lucru dacã eforturile Bisericii nu sunt sprijinite de instituțiile statului, de societatea civilã și, nu în ultimul rând, de presã. Ne intereseazã copiii strãzii, dar nu avem dreptul sã-i uitãm pe copiii maidanului moral. Astãzi

suntem într-o febrilã cãutare de soluții împotriva crizei și a sãrãciei, dar nu vom face nimic fãrã remediile spirituale împotriva acestei crime lente și bine studiate care distruge conștiința tinerilor.

Zadarnic curățim pãmântul de gunoaie dacã-l vom lãsa populat cu oameni deformați și mutilați sufletește. Vã rog, pãrinților, ocrotiți-vã copiii! E vorba de viitorul nostru ca neam, popor și patrie.

Un gând bun, și copiii noștri vor primi cel mai frumos cadou de Sfintele Sãrbãtori. La mulți ani!

de a cultiva limbajul mitocãnesc, calomnia și asasinatul moral, libertatea copilului de a-și sfida pãrinții, libertatea mamei de a-și ucide pruncul nenãscut, libertatea legii de a consfinți anormalul drept normal, libertatea sindicalistului de a impune legea ciomagului, libertatea patronului de a-și ascunde veniturile, libertatea frontierelor de a înstrãina bunuri culturale și de a asigura invaziile nocive de tot felul, libertatea insului de a crede cã poate oricând sã facã ce vrea...

Nu este liber cel care poate sã facã și sã spunã ce vrea, ci este liber cel

*Ne vorbește Părintele Porfirie**

Despre dragostea dumnezeiască

«Cel ce iubește puțin, dă puțin; cel ce iubește mai mult, dă mai mult. Iar cel ce iubește foarte mult, ce are vrednic de dat? Se dă pe sine însuși!»

Hristos este iubirea noastră, dragostea noastră. Hristos este bucuria, lumina cea adevărată, fericirea. Hristos este nădejdea noastră. Legătura cu Hristos este iubire, este dragoste, este înflăcărare, este dorință arzătoare după cele dumnezeiești. Hristos este totul. El este iubirea noastră, El este dragostea noastră. Dragostea lui Hristos este o dragoste ce nu se poate pierde. De acolo izvorăște bucuria.

Bucuria este Hristos însuși. Este o bucurie ce te face alt om. Este o nebunie duhovnicească, dar în Hristos. Acest vin duhovnicesc te îmbată precum vinul cel curat. Așa cum spune David: *«Uns-ai cu untdelemn capul meu, și paharul Tău este adăpându-mă ca un puternic»* (Ps. 22, 5). Vinul duhovnicesc este curat, adevărat, foarte tare, și când îl bei, te îmbată. Această beție dumnezeiască este darul lui Dumnezeu ce se dă celor *«curați cu inima»* (Mt. 5, 8)

Postiți cât puteți, faceți câte metanii puteți, desfățați-vă de câte privegheri puteți, numai să fiți bucuroși. Să aveți bucuria lui Hristos. Este bucuria care ține veșnic, care poartă într-însa veșnica fericire. Este bucuria Domnului nostru, care aduce liniștea cea neclătinată, bucuria cea liniștită și liniștea cea fericită. Este bucuria cea plină de tot harul, care covârșește orice bucurie. Hristos voiește și simte mulțumire dacă răspândește bucuria, dacă îi îmbogățește pe cei credincioși ai Săi cu bucurie. Mă rog ca *«bucuria noastră să fie deplină»* (I Ioan 1, 4).

Aceasta este religia noastră. Într-acolo trebuie să mergem. Hristos este Raiul, copiii mei. Ce este Raiul? Este Hristos. Raiul începe de aici. Este exact același lucru: cei care îl trăiesc aici pe pământ pe Hristos, trăiesc Raiul. Așa este, întocmai cum vă spun. Este adevărat, credeți-mă! Lucrarea noastră este strădania de a afla chipul în care să intrăm în lumina lui Hristos. Să se deștepte sufletul și să-L iubească pe Hristos, să devină sfânt. Să se predea dragostei dumnezeiești. Astfel și El ne va iubi, și atunci nimeni nu ne va mai putea răpi această bucurie. Aceasta voiește cel mai mult Hristos, să ne umple de bucurie, fiindcă El este izvo-

rul bucuriei. Această bucurie este darul lui Hristos. În această bucurie îl vom cunoaște pe Hristos. Nu-L putem cunoaște, dacă El nu ne cunoaște. Precum zice David; de *«n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc; de n-ar păzi Domnul cetatea, în zadar ar priveghea cel ce o păzește»* (Ps. 126, 1).

Acestea toate dorește sufletul nostru să le dobândească. Dacă ne pregătim cum se cuvine, harul ni le va da. Nu este greu. Dacă agonisim harul, toate sunt ușoare, aducătoare de bucurie și binecuvântate de Dumnezeu. Dumnezeiescul har bate neîncetat la ușa sufletului nostru și așteaptă să deschidem, ca să vină în inima noastră cea însetată și să o plinească. Plinătatea este Hristos, Maica Domnului, Sfânta Treime. Ce lucruri frumoase!

Atunci când iubești, trăiești în Omnia și nu știi că te afli în Omonia. Nu vezi nici mașinile, nici lumea, nimic. Ești în lăuntru și împreună cu persoana pe care o iubești. O trăiești, te bucuri de ea, te însuflețește. Nu sunt acestea adevărate? Gândiți-vă că persoana pe care o iubiți este Hristos. Hristos în mintea ta, Hristos în inima ta, Hristos în întreaga ta ființă, Hristos pretutindeni.

Hristos este viața, izvorul vieții, izvorul bucuriei, izvorul luminii celei adevărate, totul. Cel care-L iubește pe Hristos și pe ceilalți, acesta trăiește viața. Viața fără Hristos este moarte, este iad, nu este viață. Acesta este iadul - neiubirea. Viața este Hristos. Iubirea este viața lui Hristos. Fie vei fi în viață, fie în moarte. De tine atarnă alegerea. Una este ținta noastră - iubirea lui Hristos, a Bisericii, a aproapelui. Iubirea, slujirea lui Dumnezeu, dorul fierbințe, unirea cu Hristos și cu Biserica este Raiul pământesc. Iubirea lui Hristos este iubirea aproapelui, a tuturor, a vrăjmașilor. Pe creștin îl doare pentru toți, vrea ca toți să se mântuiască, toți să guste din împărăția lui Dumnezeu. Acesta este creștinismul. Prin mijlocirea iubirii către fratele, izbutim să-L iubim pe Dumnezeu. Harul dumnezeiesc vine prin mijlocirea aproapelui, atunci când o dorim, când o vrem, când suntem vrednici. Atunci când îl iubim pe fratele, iubim Biserica, pe Hristos. În lăuntru Bisericii suntem și noi.

Să-L iubim pe Hristos și singura noastră nădejde și grijă să fie El. Să-L iubim pe Hristos numai pentru El. Nici-

odată pentru noi. Să ne așeze unde voiește, Să ne dea orice voiește. Să nu-L iubim pentru darurile Lui. Este egoism să spunem: *«O să mă așeze Hristos într-un locaș frumos, pe care mi l-a făcut, mi l-a pregătit El însuși, precum spune Evanghelia: «în casa Tatălui Meu multe locașuri sunt»... «ca să fiți și voi unde sunt Eu»* (In 14, 2-3). Corect este să spunem: *«Hristoase al meu, ce voiește iubirea Ta îmi ajunge ca să trăiesc în dragostea Ta»*. Eu, sârmanul, ce să vă spun... sunt foarte neputincios. N-am izbutit să-L iubesc atât de mult pe Hristos, să-L dorească fierbinte sufletul meu. Simt că sunt mult în urmă. Așa simt. Nu am ajuns acolo unde vreau, nu trăiesc această iubire. Dar nu deznădăjduiesc. Mă încredințez iubirii lui Dumnezeu. Îi zic lui Hristos: *«Știu, nu sunt vrednic. Trimite-mă unde voiește iubirea Ta. Asta vreau, asta doresc. Ți-am slujit toată viața mea»*.

Când am fost grav bolnav și era să plec spre ceruri, nu voiam să mă gândesc la păcatele mele. Nu voiam să am frică. Voiam să merg la Domnul și să mă gândesc la bunătatea Lui, la iubirea Lui. Iar acum, când se apropie sfârșitul vieții mele, nu am frământări, nici chinuri, dar mă gândesc că, atunci când mă voi înfățișa la a Doua venire și Domnul îmi va spune: *«Prietene, cum ai intrat aici, neavând haină de nuntă?»* (Matei 22, 12), îmi voi pleca îndată capul și voi zice: *«Ce vrei Tu, Doamne, ce voiește iubirea Ta; sunt vrednic de iad. Și în iad dacă mă așezi, mi-ajunge să fiu împreună cu Tine. Eu una vreau, una îmi doresc, una cer: să fiu împreună cu Tine, unde și cum voiești Tu»*.

Mă străduiesc să mă dăruiesc iubirii și slujirii lui Dumnezeu. Am simțământul păcătoșeniei, dar trăiesc cu nădejdea. Este rău să deznădăjduiești, fiindcă cel deznădăjduit se amărăște și își pierde bunăvoirea și puterea, în vreme ce acela care nădăjduiește înaintea mereu, întrucât simte că este sărac, se străduiește să se îmbogățească. Ce face, săracul? Dacă este grijuliu, se străduiește să găsească un chip de a se îmbogăți.

Deși mă simt atât de neputincios și n-am izbândit ceea ce-mi doresc, totuși nu deznădăjduiesc. Ceea ce mă mângâie este că nu conțenesc a mă strădui, însă nu fac ceea ce voiesc. Să faceți rugăciune pentru mine. Problema este că nu-L pot iubi deplin pe

Hristos fără harul Lui. Hristos nu-Ți lasă vădită iubirea, dacă sufletul meu nu are ceva care să-L atragă.

Și s-ar putea ca tocmai acest «ceva» să-mi lipsească, de aceea mă rog lui

Dumnezeu și zic: «Sunt foarte slab, Hristoase al meu. Numai Tu vei izbândi, prin harul Tău, să mă învrednicești așa, ca pe Ap. Pavel care se bucura și se mândrea, să pot zice și eu

împreună cu el: Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine» (Gal. 2, 20).

*«Ne vorbește Părintele Porfirie», Editura «Egumenița», București, pp,163-168.

Spovedania *

Suntem moderni în comportamentul nostru personal? «Gândim liber» influențați de tendințele momentului sau încercăm să ne raportăm la anumite norme tradiționale, dar mereu actuale? Pentru a comunica cu Dumnezeu și pentru a-L simți aproape trebuie să dorim să vorbim cu El. Prin Taina Spovedaniei avem certitudinea că Dumnezeu ne vorbește, prin sfaturile părintelui duhovnic, povățuindu-ne și ajutându-ne în momentele cheie ale vieții. Avem o problemă importantă de rezolvat, un moment de cumpănă, o clipă de nedumerire? Dumnezeu ne va da răspunsul așteptat, dacă apelăm cu încredere la preotul duhovnic.

De cele mai multe ori, omul modern își ghidează viața în funcție de diverse interese, urmărite în decursul timpului care se scurge tot mai repede. Agitația este cea care caracterizează starea de permanentă nemulțumire și continuă căutare a unor lucruri trecătoare. Într-o societate de consum, oamenii sunt îndemnați să creadă doar în ceea ce este palpabil, sesizabil și consumabil. Trupul este centrul atenției omului modern, sufletul fiind neglijat cu multă ușurință. Viața omului modern este limitată la realizarea și bunăstarea materială. De cele mai multe ori, acest «bine» material ascunde un «rău» spiritual. Într-o viață în care preocuparea pentru cele duhovnicești este neglijată, păcatul este «la modă». Libertatea rău înțeleasă duce la mutilarea sufletească, la pierderea discernământului duhovnicesc de a alege binele și de a evita răul, la lipsa timpului pentru examinarea conștiinței. Persistența în greșeli și în păcate îl face pe omul modern să meargă din rău în mai rău, să uite de semenii care sunt în lipsuri și în suferințe.

Această anormalitate a stării imorale orbește ochii duhovnicești ai oamenilor și-i dezinformează cu privire la realitate, transcendentul putând părea demodat și inutil. A te ruga lui Dumnezeu, ați aminti că Dumnezeu există, poate părea desuet, atunci când la modă este reîncarnarea, astrologia și tarotul, dar și experiențele ezoterice.

Când răul capătă anumite materializări, când acel «bine» material este amenințat de crize economice (dar mai ales de crize spirituale), atunci pot apărea anumite impulsuri, anumite dorințe pentru rezolvarea problemelor financiar-spirituale. Soluția problemelor? O soluție veche, dar prezentă, mereu actuală și morală: Dumnezeu.

Omul modern consideră că Dumnezeu este dator să-l ajute, chiar dacă el nu-L ascultă. De multe ori, mijloacele de comunicare și de comuniune cu Dumnezeu sunt evitate, deoarece solicită o anumită normalitate statornică. Soluția problemelor este de multe ori desconsiderată, fiind mai «la îndemână» metodele cu influențe neopăgâne occidentalizate, care nu solicită atât de mult și care dau senzația unei rezolvări rapide și sigure. Dar atunci când boala, suferința sau chiar moartea apar în viața omului modern, acesta conștientizează, fie și doar pentru scurtă vreme, că Dumnezeu este soluția reală și autentică la crizele existențiale. Omul modern vrea să creadă și să se comporte religios, dar nu mai știe cum și de aceea, deși se consideră credincios, totuși este indiferent cu privire la viața duhovnicească. Dacă are ceva pe conștiință, dacă acel lucru îl muștră o vreme și nu-i dă pace, crede că îi este mai ușor să se complacă, neacționând în nici un fel, după principiul: «timpul vindecă toate». Rar se apelează la consilierea unui psiholog, dar mai rar se cere ajutorul preotului.

Din păcate, există anumite stereotipuri cu privire la apelarea la preot în situații de muștrări de conștiință. Omul modern crede că este o umilire să-ți mărturisești păcatele preotului duhovnic. Însă rușinea poate avea două fețe: una folositoare și una pierzătoare. Dacă te rușinezi când ai săvârșit o fărădelege și prin pocăință, te mărturisești duhovnicului cu căință, atunci rușinea poate fi o pavază în calea mântuirii. Dar dacă nu te rușinezi atunci când păcătuiești și te rușinezi să te spovedești, rușinea devine o piedică în demersul îndreptării.

Un proverb spune: «a greși e omeneș-

te, dar a persista în greșală este diavolește», de aceea putem observa că a recunoaște păcatele și a le mărturisi preotului duhovnic, nu este o umilire, ci o demnitate, de a reveni prin smerenie, la calitatea de fiu al lui Dumnezeu. A crede că te umilești, recunoscându-ți limitele și greșelile și mărturisindu-le duhovnicului, denotă mândrie, orgoliu și autosuficiență. Cei care se consideră umiliți în timpul Tainei Spovedaniei, trebuie să ia aminte la cuvintele Mântuitorului: «Cel ce se înalță se va smeri și cel care se smereste se va înalța» (Lc. 18, 14). În acest sens, o rugăciune afirmă: «Ajută-mă Doamne să nu înalț ce Tu dărami și să nu dăram ce Tu înalți». Discernământul trebuie să ghideze viața omului modern și să-l ajute să înțeleagă importanța adevăratei umilințe, căințe, în Taina Mărturisirii.

Unii oameni afirmă că n-au nevoie de intermediari în relația cu Dumnezeu, ei spovedindu-se singuri, în timpul rugăciunii. Ei recunosc că au anumite păcate, dar, din rușine, refuză să se spovedească la duhovnic, crezând că e același lucru și dacă își recunosc greșelile, le pare rău că le-au săvârșit și încearcă să nu le mai repete. Deși încep procesul de pocăință, totuși nu au finalitate, nu ajung să obțină dezlegarea de păcate. Dacă s-ar fi putut ca oamenii să fie iertați de păcate și fără a se spovedi la duhovnic, atunci Mântuitorul Hristos nu ar fi investit pe Sfinții Apostoli și implicit pe preoți cu puterea duhovniciei de a lega și dezlega păcatele oamenilor (In. 20, 21-23).

La polul opus se situează cei care susțin că ei nu au păcate, că sunt sfinți, că sunt «aleși». Dacă încerci să-i convingi că nu e om fără de păcat, că și în cazul în care omul ar trăi o singură zi, nu s-ar putea să nu greșească măcar cu gândul, atunci afirmă că ei sunt excepții. Acestor oameni li se potrivește cuvântul Sfântului Apostol Ioan: «Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi». Totuși ei trebuie încurajați, știind că: «Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne

curățească pe noi de toată nedreptatea», altfel «Dacă zicem că n-am păcătuit, îl facem mincinos și cuvântul Lui nu este întru noi» (1 Ioan 1, 8-10). Culmea ironiei, dacă unii afirmă că n-au păcate, alții afirmă că preoții sunt păcătoși și nu pot ierta păcatele sau că ei sunt prea păcătoși și de aceea, Dumnezeu nu mai poate să-i ierte. Sfinții Părinți afirmă că Dumnezeu a hotărât iertarea păcătoșilor, prin păcătoși. Preoții își recunosc neputințele omenești, dar prin smerenie și prin pocăință se află într-o permanentă stare de purificare, de îndumnezeire. Împărtășindu-se la fiecare Sfântă Liturghie săvârșită, cu Trupul și Sângele Mântuitorului, «spre iertarea păcatelor și spre viața de veci», preoții trăiesc o continuă stare de comuniune cu Dumnezeu, prin pocăință (hainele negre ale preoților, simbolizând tocmai permanenta pocăință). Cu privire la faptul că unii oameni se consideră prea păcătoși pentru a mai putea fi iertați de Dumnezeu, trebuie amintite cuvintele Mântuitorului, con-

form cărora, «n-a venit să mântuiască pe cei drepti, ci pe cei păcătoși» (Mc. 2, 17), Dumnezeu nevoind «moartea păcătoșului, ci îndreptarea lui» (Iez. 18, 32).

Toate aceste scuze pentru a evita sau a întârzia spovedania sunt eschivări ale omului modern, care consideră că nimeni nu poate fi exemplar, dacă nici el nu este...

Taina Spovedaniei presupune asumarea a responsabilității pocăinței și îndreptării, dar și participare, atât din partea duhovnicului, cât și a credincioșilor, care conlucrează în intimitatea paterno-filială, cu înțelepciune și discernământ, la mântuirea reciprocă. Se impune permanentizarea pocăinței, o pocăință ce trebuie să fie ancorată în viața liturgică. Practicarea Spovedaniei trebuie să devină o constantă în viața noastră, căința fiind o retrospectivă duhovnicească a vieții. Mărturisirea e o treaptă în scara desăvârșirii, prin Spovedanie redobândindu-se comunicarea și comuniunea cu Dumnezeu. Soluția la neajunsurile și problemele

materiale sau spirituale cu care se confruntă oamenii în societatea contemporană este comunicarea cu Dumnezeu prin Taina Spovedaniei (credinciosul împăcându-se astfel cu Părintele ceresc, cu semenii și cu sine însuși) și Taina Sfintei Euharistii, prin care intrăm în comuniune cu Dumnezeu «spre iertarea păcatelor și spre viața de veci»!

Alexandru MĂLUREANU

* Articol preluat din «Puncte Cardinale» Nr. 11-12 / 2010.

Revista DEISIS a Mitropoliei noastre vă invită la dialog! Pregătim următorul număr al ei cu tema «Familia Creștină». Toți cei care au o experiență de împărtășit, întrebări, gânduri, articole de comunicat, toți cei care doresc să intre în dialog prin scris, vă așteptăm scrisorile la adresa redacției: revista-deisis@web.de Ne bucurăm îndeosebi de articole și întrebări concise, atât pe tema următorului număr cât și cu referire la activitatea din parohiile noastre.

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

2 dec. 2010 - la invitația ASCOR filiala Cluj-Napoca ține conferința «Întristarea între patimă și virtute».

3 dec. - la invitația ASCOR filiala Timișoara ține conferința «Dragostea nu cade niciodată».

5 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Graz cu prilejul hramului (paroh: P.C. Pr.Drd. Nicolae Liviu Vilcea). la parte la agapă.

6 dec. - Sf. Ierarh Nicolae - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala mitropolitană din Nürnberg.

12 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Dingolfing (paroh: P.C.Pr. Vasile Florin Reuț).

14 dec. - animă cercul biblic de la Centrul eparhial.

19 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Karlsruhe (paroh: P.C.Pr. Marius Mezinca). Participă la agapă.

24 dec. - săvârșește Privegherea de Crăciun după care participă la concertul de colinde al Corului Catedralei și la Scenea «Irozii». Predică.

25 dec. - **Nașterea Domnului** - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

26 dec. - **Soborul Maicii Domnului** - slujește Sf. Liturghie și predică la

Augsburg (P.C.Pr. Florin Chelemen) cu prilejul hramului. la parte la agapă.

27 dec. - Sf. Arhidiacon Ștefan - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

31 dec. - la cumpăna dintre ani slujește Vecernia cu Litie, Utrenia și Acatistul Sfintei Treimi la Nürnberg.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOP SOFIAN

1 dec. - participă la München la sărbătoarea Zilei Naționale a României.

5 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Offenbach (paroh P.C. Pr. Ștefan Anghel) cu prilejul hramului; participă la agapă.

6 dec. - Sf. Ierarh Nicolae - săvârșește Sf. Liturghie și predică în Capela Sf. Siluan.

7 dec. - participă, la București, la simpozionul «Părintele Teofil - duhovnicul bucuriei»; susține o conferință pe această temă.

12 dec. - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Waldkreiburg (paroh P.C. Pr. Dumitru Mureșan); participă la agapă și la un program de colinde.

15 dec. - susține la Facultatea de Teologie din Tesalonic teza de doctorat «Paternitatea duhovnicească la Sf. Vasile cel Mare»; obține titlul de doctor în teologie cu calificativul *magna cum laude*.

19 dec. - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai. Seara săvâr-

șește Taina Sf. Maslu la Traunreut (responsabil P.C. Diac. Constantin Bartok).

24 dec. - săvârșește Privegherea de Crăciun.

25 dec. - **Nașterea Domnului** - săvârșește Sf. Liturghie la Biserica St. Nikolai; participă la Concertul de colinde susținut de corul Centrului Bisericesc precum și la programul de colinde susținut de copiii care s-au bucurat ulterior și de venirea lui Moș Crăciun.

26 dec. - **Soborul Maicii Domnului** - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai; însoțește corul Centrului Bisericesc la biserica Parohiei Nașterea Domnului în vederea unei colinde frățești.

27 dec. - Sf. Arhid. Ștefan - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

31 dec. - la cumpăna dintre ani slujește slujba Privegherii și Sf. Liturghie.

RUMĂNISCH-ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL-UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 • D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT
Diacon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 • BLZ 750 903 00